

Nr 1.

Ankom till Riksdagens kansli den 12 februari 1913 kl. 11,30 f. m.

Andra kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande nr 1 i anledning av herr Tysks motion nr 227, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående ifrågasatt stadgande om förfaringssättet, då kvarstad meddelas å gods av viss beskaffenhet.

I en inom Andra kammaren av herr *Tysk* avgiven motion, nr 227, hemställes, att Riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla, att Kungl. Maj:t måtte taga under överbäggande, huruvida icke myndighet, som meddelar kvarstad, bör hava sig ålagt, att när kvarstad är meddelad å gods, som är utsatt för försämring eller värdeminskning, låta offentligen försälja det kvarstadsbelagda godset och deponera köpeskillingen i bankinrättning.

Beträffande motiveringen tillåter sig utskottet hänvisa till motionen.

Ifrågavarande motion överensstämmer beträffande motivering och syfte i huvudsak med en motion, nr 149, som vid förlidet års riksdag avgavs av herr Eriksson i Grängesberg och som då överlämnades till första tillfälliga utskottet för förberedande behandling. De båda motionerna skilja sig dock från varandra med hänsyn till de hemställanden, i vilka de var för sig utmytna. Herr Eriksson hade nämligen inskränkt yrkandet i sin motion till att endast omfatta skogsprodukter och i överensstämmelse härmed hemställt, »att Riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla, att Kungl. Maj:t måtte taga under överbäggande, huruvida icke domstol eller annan myndighet borde, vid rättegång om bättre rätt till skogsprodukter, ha sig ålagt att låta offentligen försälja det omtvistade virket och deponera köpeskillingen i bankinrättning».

Vid behandlingen av herr Erikssons i Grängesberg motion vid förra
Bihang till Riksdagens protokoll 1913. 13 saml. 1 avd. 1 häft. (Nr 1.)

Riksdagen erinrade utskottet i motiveringens ingress om utsökningslagens stadgande § 40: »Har lös egendom blivit utmätt, vilken är underkastad förskämning eller snar förstörelse eller hastigt fallande i värde eller erfordrar alltför kostsam vård, må överexekutor, om borgenären det äskar och sådant finnes lämpligt, förordna om egendomens försäljning». Vidare påpekade utskottet, att när däremot egendom av myndighet belagts med kvarstad, i gällande lag intet stadgande finnes angivet, som åt denna myndighet medgäve rätt att försälja egendomen, där den under kvarstadstiden vore utsatt för betydande försämring eller värdeminskning, detta i motsats till exempelvis den finska lagen enligt vilken överexekutor även vid meddelande av kvarstad vore befogad att förordna om försäljning av lös egendom, som är underkastad förskämning eller snar förstörelse eller hastigt fallande i värde eller erfordrar alltför kostsam vård.

I anslutning till detta stadgande uttalade utskottet önskvärdheten av, att sådana bestämmelser meddelades, att med kvarstad belagd egendom, som vore utsatt för betydande försämring eller värdeminskning, kunde i tid försäljas, så att den kvarstadssökandes intressen måtte bli på ett bättre sätt tillgodosedda. Då emellertid den föreliggande motionen avsåg ändring i gällande bestämmelser endast beträffande skogsprodukter, men enligt utskottets mening en blivande lagstiftning i ämnet borde omfatta även annan egendom än den sålunda ifrågasatta, ansåg sig utskottet icke kunna förorda bifall till motionärens yrkande i den form, det förelåg. I överensstämmelse med denna sin uppfattning hemställde utskottet, att herr Erikssons i Grängesberg motion icke måtte till någon Andra kammarens åtgärd föranleda. Denna utskottets hemställan blev ock av Andra kammaren bifallen.

I förevarande av herr Tysk väckta motion har motionären i överensstämmelse med utskottets nyss berörda uppfattning hemställt, att en eventuellt blivande lagstiftning i ämnet måtte omfatta icke endast kvarstadsbelagda skogsprodukter utan även annat kvarstadsbelagt gods. Motionären har sålunda upptagit den tanke, som i följd kom till uttryck i utskottets utlåtande. Under sådana förhållanden finner sig utskottet, som vidhåller sin förut i frågan uttalade mening, böra tillstyrka bifall till motionärens yrkande, dock med någon ändring i yrkandets formulering. Motionären hemställer nämligen, att kvarstadsbelagt gods, som är utsatt för försämring eller värdeminskning, må på angivet sätt kunna försäljas. I den ovan berörda utsökningslagen § 40 talas däremot om egendom, vilken är underkastad förskämning eller snar förstörelse eller hastigt fallande i värde eller erfordrar alltför kostsam vård. Då utskottet anser dessa se-

nare, här kursiverade ordalag mera koncist angiva, vad frågan gäller, får utskottet alltså hemställa,

att Riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla, att Kungl. Maj:t måtte taga under övertvägande, huruvida icke myndighet, som meddelar kvarstad, bör hava sig ålagt, att, när kvarstad är meddelad å gods, som är underkastat förskämning eller snar förstörelse eller hastigt fallande i värde eller erfordrar alltför kostsam vård, låta offentligen försälja det kvarstadsbelagda godset och förordna om köpeskillingens insättande i bankinrättning.

Stockholm den 11 februari 1913.

På utskottets vägnar:

OSKAR LUNDGREN.
